



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 1741/2020  
30.09.2020. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ д.о.о. Ваљево, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 101/20 од 17.01.2020. године, у седници одржаној 30.09.2020. године, донео је

### РЕШЕЊЕ

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 101/20 од 17.01.2020. године као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 101/20 од 17.01.2020. године.

### Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 124/19 од 31.10.2019. године, ставовима првим, другим, трећим, четвртим и петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је обавезан тужени да тужиоцима на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године закључно са децембром 2018. године, исплати месечне износе са законском затезном каматом, од дана доспелости до исплате (све ближе наведено и опредељено у изреци). Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 121.958,94 динара са законском затезном каматом од 31.10.2019. године, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 101/20 од 17.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 124/19 од 31.10.2019. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртим и петом изреке, као и у делу става шестог којим је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 121.958,94 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става шестог изреке првостепене пресуде и то тако што је одбијен захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на трошкове поступка почев од

пресуђења до дана извршности пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене пресуде ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер не постоји ниједан од разлога из члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, тврдњу да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветним чињенично-правним споровима различито одлучивао, тужени није поткрепио одговарајућим доказима који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Након разматрања навода ревидента о потреби новог тумачења права које се односи на одредбу члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведену одредбу тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али уколико је вршио исплату - онда је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, те није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису предвиђени чланом 59. Правилника туженог.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде за сталност поднета је дана 06.05.2019. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП у коме је ревизија увек дозвољена, већ на

потраживање у новцу у коме вредност предмета спора за сваког од тужилаца као обичних супарничара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија  
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић